

El Bruc-eko danbor-jotzailea

Bazen behin, Bruc izeneko herrixka txiki batean, Montserrat mendiaren magalean kokatua, Isidre izeneko gazte bat bizi zen. Denek El Bruc-eko danborra jotzeko zuen trebetasunagatik ezagutzen zuten. Isidre mutil altua zen, ile marroia eta begi distiratsuak zituena, abenturazale espiritua islatzen zutenak. Garai hartan, Katalunia Napoleonen tropen mehatxupean zegoen, Espainia konkistatzen saiatzen ari zirenak.

1808ko ekainaren goiz eguzkitsu batean, Isidre herriko plazan danborra jotzen ari zela, mezulari bat iritsi zen berri kezkagarri batekin: frantziar armada handi bat Bruc aldera zihoan. Herrikoak elizan bildu ziren zer egin erabakitzeko. Erretoreak, Joan Aitak, ahots sendoko agure batek, esan zuen: “Gure herria, gure lurra eta gure askatasuna defendatu behar ditugu. Ezin dugu utzi frantsesek gu zapaltzen”.

Isidrek, Joan Aitaren hitzak entzunda, erantzukizun sakona sentitu zuen. Eskua altxatu eta esan zuen: “Herria defendatzen lagunduko dut. Nire danborra erabil dezaket frantsesak nahasteko eta beldurtzeko”. Isidreren ausardiak inspiratuta, herriko biztanleek erasoari aurre egiteko antolatzea erabaki zuten.

Hurrengo egunetan, frantsesak hurbiltzen ziren heinean, El Bruc-eko biztanleek defentsak prestatu zituzten. Harriak eta enborrak ezkutatu zituzten bideetan eta mendietan segadak prestatu zituzten. Isidre, bere danborrarekin, etsaien armadaren aurrerapena ikus zezakeen puntu estrategiko batean kokatu zen.

Frantsesak iritsi zirenean, gudua hasi zen. Isidreren danborren soinuak mendietan zehar oihartzun egin zuten, Kataluniako armada handi bat zain zegoela zirudien oihartzun bat sortuz. Soinu indartsuek eta ustekabeko erresistentziak harrituta, soldadu frantsesak atzera egiten hasi ziren. Isidrek, hori ikusita, danborra gogorrago jo zuen, bere kideak ausartago borrokatzera animatuz.

Orduz, gudua gogortu egin zen, baina El Bruc-eko biztanleek, Isidreren danborraren soinuak gidatuta, frantziar erasoari aurre egitea lortu zuten. Frantsesek, armada askoz handiago baten aurrean zeudela sinetsita, atzera egitea erabaki zuten. El Bruc-eko biztanleek garaipena ospatu zuten, eta Isidre heroi izendatu zuten.

Gudu honen ondoren, Isidre El Bruc-eko danbor-jotzailearen kondaira Katalunian zehar zabaldu zen. Esaten zen danbor bat zuen mutil bakar batek frantziar armada boteretsu bat garaitzea lortu zuela. Bere istorioak katalan asko inspiratu zituen askatasunaren alde borrokatzera eta ausardia eta maltzurkeriaren ikur gisa gogoratu zen.

Denborarekin, Isidre El Bruc-eko danbor-jotzailearen irudia kondaira bihurtu zen, belaunaldiz belaunaldi kontatzen den istorio bat. Bere balentria memoria kolektiboan grabatu zen, Kataluniako herriaren ausardiaren eta asmamenaren adibide gisa, zailtasunen aurrean. Horrela, Isidre eta bere danborra historiara igaro ziren, ez bakarrik gudu bateko garaipenaren ikur gisa, baizik eta Kataluniako identitatearen eta erresistentziaren ikur gisa ere.

Eta horrela amaitzen da Isidre El Bruc-eko danbor-jotzailearen kondaira, oraindik ere katalan belaunaldi asko inspiratzen dituen istorio bat, askatasunaren aldeko borrokaren balioa eta zailtasunen aurrean erresistentzia espiritua bizirik mantentzearen garrantzia gogoraraziz.